

A
ROMANA legszebb
történetei

Széles a világ
– nagy a szerelem

Barbara Dunlop

Égzengés Texasban

Mary McBride

Kétbalkezes őrangyal

Victoria Chancellor

Pincérnő a feleségem

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Barbara Dunlop, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *Thunderbolt Over Texas* (Harlequin Mills & Boon Silhouette Desire)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• *Magyarra fordította:* Czárán Judit

© Mary Myers, 2001 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *Moonglow, Texas* (Harlequin Mills & Boon Silhouette Intimate Moments)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2007)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© Victoria Chancellor Huffstutler, 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *The Prince's Texas Bride* (Harlequin Mills & Boon American Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 36. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-546-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Barbara Dunlop
Égzengés Texasban

1. FEJEZET

A legtöbb ember imádja az esküvőket. Cole Erickson nem tartozott közéjük, ő kifejezetten utálta az efféle felhajtást. Nem mintha mások boldogsága ellen lett volna kifogása, azzal sem volt semmi baja, hogy két ember örök hűséget fogad egymásnak. Viszont a menyasszonyi ruhák és az esküvői torták mindig eszébe juttatták, hogy nemzedékek óta ő az első Erickson, aki nem házasodott meg, viszont jó néhány szívet összetört már életében.

Most is kissé erőltetetten mosolygott, mikor felhangzott a zene, és öccse, Kyle kivezette újdonsült feleségét, Katie-t Blue Earth Valley templomából.

Cole a karját nyújtotta Emilynek, a menyasszony tanújának, és megindult az ifjú pár mögött kifelé, ahol már várta őket a gratuláló rokonok és ismerősök hada, sűrűn szórva rájuk a konfettit és – újabb szokás szerint – szappanbuborékot fújva. Az egyikük Cole kezébe is nyomott egy narancssárga, szappanlevet tartalmazó üvegecskét.

Erickson nagymama odalépett Cole-hoz, de mikor a férfi odakínálta neki az üveget, leintette.

- A templomkapu letakarítása plusz kétszáz dollárba fog kerülni.
- De hiszen az embernek egyszer van esküvője az életben! – méltatlankodott Cole.
- Éppen erről akarok beszélni veled.

A férfi már sejtette, hogy megint hosszas prédikációra számíthat.

- De nagymama...
- Ez a Melanie rendkívül rokonszenves nő.
- Igen, Melanie csodálatos – fejezte ki egyetértését Cole.
- Te meg elszalasztottad életed nagy lehetőségét.
- Igen.

Cole sosem vetemedett volna arra, hogy a nagyanyjának ellentmondjon. Annak idején ő is szerette Melanie-t. Mindenki szerette, hiszen végtelenül önzetlen és jóindulatú lány volt.

Cole úgy érezte, a baj az, hogy belőle viszont nagyon is hiányoznak ezek a jó tulajdonságok, amelyek alkalmassá tennék, hogy Melanie vagy bármely más nő férje legyen. Ő egyszerűen képtelen volt elviselni mások szeszélyeit, és nem akart mások kedvéért változtatni a szokásain. Ezért aztán biztos volt benne, hogy belátható időn belül nem fog megházasodni. Csakhogy ezzel felrúg egy kilencszáz éves családi hagyományt.

- Márpedig te sem leszel fiatalabb – figyelmeztette a nagyanyja.
- Épp azon gondolkoztam... – morfondírozott fennhangon Cole, miközben Kyle és Katie beszálltak a limuzinba, hogy visszamenjenek a farmra az esküvői partira.
- Hát, legfőbb ideje – jelentette ki a nagymama rosszállóan.
- ...hogyan az Észak Villáma tökéletes nászajándék lenne Kyle és Katie számára – fejezte be a mondatát nagy merészen Cole.

Még a nagy hangzavar, a megszámlálhatatlan jókívánság és gratuláció közepette sem kerülte el a figyelmét, hogy a nagyanyjának eláll a szava. Az ötlet, hogy az értékes antik bronz, mely nemzedékről nemzedékre öröklődött a családban, a másodszülött fiúé legyen, már-már az eretnokség határát súrolta. Pedig ez tűnt logikusnak, hiszen Cole a farmerházból időközben már át is költözött a patak parti rönkházba, hogy ne zavarja Kyle-t és Katie-t. Az ősi fészket hamarosan gyerekzsivaj tölti majd be, és Kyle lesz a következő Erickson-dinasztia pátriárkája. Tehát neki jár a bronz.

– Szóval azt javasolod, hogy egyszerűen dobjunk sutba egy több mint kilencszáz éves családi hagyományt – mondta végül a nagyanyja, miközben a vendégek elindultak az autók felé.

– Nem, én pont azt javaslom, hogy tartsuk tiszteletben ezt a hagyományt, hiszen Kyle-nak és Katie-nek biztosan lesznek gyerekeik.

- Neked is lesznek gyerekeid.

- Ha nem nősülök meg, aligha.
- Már miért ne nősülnél meg?
- Nézd, nagymama, harminchárom éves vagyok. Valószínűleg Melanie lett volna a legjobb parti az életemben, mégsem vettem feleségül. Add oda a brosst Kyle-nak, hogy Katie viselhesse!
- Te vagy az elsőszülött fiú, neked jár a bross.
- Ezt a szabályt még III. Olav hozta 1075-ben. Azóta megváltozott egy s más a nagyvilágban.
- A legfontosabb dolgok nem változnak.
- Ébredj már fel, nagymama, a huszonegyedik században élünk!
- Mellébeszélisz, csak mert lusta vagy feleséget keresni.
- Lusta?

Az öregasszony unokája szemébe nézett.

- Bizony, Cole Nathaniel Walker Erickson. Lusta vagy.
- Cole majdnem elnevette magát, olyan mulatságosnak találta a szemrehányást.
- Eggyel több ok arra, hogy ne bízd rám a családi ékszert.
 - Eggyel több ok rá, hogy végre valaki jól fenéken billentsen, és móresre tanítson.
- Cole hátrahőkölt.
- Egészen megijesztesz!
 - Megijesztelek? Ez mind semmi ahhoz képest, amit akkor kapsz, ha nem látsz hozzá nagyon gyorsan feleséget keresni magadnak. – Megpaskolta Cole arcát. – Az unokám vagy, és nagyon szeretlek. De valakinek muszáj szembesítenie a hibáival.
 - Tudom, hogy reménytelen eset vagyok – legyintett Cole megtörten.
 - Az ember képes változni.

Odaérték Cole terepjárójához, és a férfi kinyitotta nagyanyjának a kocsiajtót.

- Én nem.
 - De miért nem?
- Cole habozott, de tisztában volt azzal, hogy őszintének kell lennie, ha el akarja nyerni nagyanyja jóindulatát.
- Folyton csak bánatot okozok a nőknek.
 - Mert elhagyod őket.
 - Ők hagynak el engem.
- Az öregasszony mosolyogva csóválta a fejét, Cole pedig mélyet sóhajtott.
- Add oda Kyle-nak a brosst! Tökéletes nászajándék lenne.
 - Az is lesz – jelentette ki a nagymama. – Csak előbb még találnod kell egy menyasszonyt.
- Segítsek?

Cole hitetlenkedve nézett rá. Az öregasszony összekulcsolta az ölében a kezét.

- Siessünk, mert elkésünk a fogadásról.
 - Meg ne próbálj összeboronálni valakivel! – morogta az unokája.
 - Induljunk, késő van.
- Cole kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de aztán inkább hallgatott. Ha a nagyanyja megpróbálja a nyakába varrni Wichita Falls pártában maradt leányait, akkor ő egészen biztosan kerekelt old.

Lyndsey Wainsbrook majdnem elájult, amikor megpillantotta Bradley Slandert a Laurent Múzeum előcsarnokában. A férfi pezsgőspoharat tartott a kezében, vonásai az arcára fagyott ravasz mosolytól még a szokásosnál is alattomosabbnak tűntek.

– Legközelebb legyen több szerencséd, Wainsbrook! – mondta, miközben kortyolt egyet a 96-os Cristal pezsgőből, és megnyalta a szája szélét.

Ugyanolyan önelégült, mint régen, gondolta Lyndsey, aki a múzeum megbízásából vett részt az aukción. Slander éppen most vásárolt meg egy aranyból készült koreai széljátékot egy magángyűjtő számára, amiért persze az ő markát is magas jutalék üti. Idén már harmadszor licitált fölé ez a pasas, és tette semmissé ezzel több heti munkájának az eredményét. Mert ezt az antik darabot ő

kutatta fel, és ő akarta megvenni a múzeuma számára.

Lyndsey-nek semmi kifogása sem volt a verseny ellen, és azt is megértette, hogy a tulajdonos a lehető legjobb áron akarja eladni a birtokában lévő régiséget. Azért volt dühös, mert Slander olyan volt, mint egy keselyű. Rendszeresen elhappolta az orra elől a műkincseket, és ezzel fontos történelmi emlékeket tett a nyilvánosság számára mindörökre hozzáférhetetlenné.

– Hogy tudsz te egyáltalán nyugodtan aludni? – kérdezte Lyndsey.

Slander hanyagul a márványoszlopnak támaszkodott.

– Nos, ennél mi sem egyszerűbb. Körülbelül egy órát nyújtózkodom a jakuzzimban, közben konyakot kortyolgatok, és hallgatok egy kis klasszikus jazzt. Aztán lefekszem a nagy, kényelmes ágyamba, és lehunyom a szemem. Hát te?

Lyndsey dühös pillantást vetett az egyik falon lévő kiállítási tárgyra.

– Nekem olyasfajta álmaim vannak, amelyekben te és ez a fejsze együtt szerepeltek.

A férfi gúnyosan mosolygott.

– Örülök, hogy ott lehetek az álmaidban.

– És ellentétben veled, a fejszének a végén semmi baja nem esik.

– Bármi legyen, ami felizgat, örömmel állok rendelkezésedre – közölte Slander széles vigyorral.

Lyndsey-t már a gondolatra kirázta a hideg. Ha Bradley lenne az utolsó férfi a földön, akkor sem lenne hajlandó hozzáérni még egy harapófogóval sem. Ivott egy korty pezsgőt, és azt kívánta, bárcsak valami erősebb ital került volna a poharába.

Slander halkán felnevetett.

– Na, mesélj! Mi van még?

Lyndsey kérdően összevonta a szemöldökét.

– Mi a következő tárgy a listádon? Te valóban garancia vagy a fényes üzletekre, Wainsbrook.

– Esetleg küldjem át e-mailen a jegyzeteimet, hogy ne kelljen annyit strapálnod magad? – kérdezte Lyndsey gúnyosan.

– Nem rossz ötlet.

– Inkább rotyognék egy pokolbeli üstben, mint hogy veled bármilyen információt megosszak.

Slander megvonta a vállát.

– Ahogy akarsz. – Majd odahajolva Lyndsey-hez hozzáfűzte: – De be kell vallanom, hogy én rajongok az ilyen kis hajtóvadászatokért.

Lyndsey-nek nagy erőfeszítésébe került, hogy a fejszével kapcsolatos vágyálmait ne ültesse át a gyakorlatba. Most mi a fenét csináljon? Ha hagyja, hogy Slander még egy értékes tárgyat megszerezzen előle, akkor a múzeumi állását kockáztatja. Ezt a főnöke a mai aukció után félreérthetetlenül a tudomására hozta. Muszáj valami eredményt produkálnia. Ehhez azonban némi mozgástérre van szüksége, és arra, hogy lerázza Slandert. Lehet, hogy el kellene hagynia az országot, és elutazni Peruba vagy Mexikóba. Vagy esetleg... Párizsba. Lopva elmosolyodott.

– Látod? Neked is tetszik ez a játék. – Slander gúnyosan vigyorogva emelte magasba a poharát.

– A legközelebbi találkozásunkra.

Lyndsey erre már nem válaszolt. Egyáltalán nem állt szándékában újabb esélyt adni Slandernek. Azt meg, hogy a férfi Európába is kövesse, nem tartotta túl valószínűnek.

Talán sikerülhet megszereznie az Észak Villámát a múzeum számára.

Már három éve gyűjtötte az információt a legendás antik brossról. Az ékszert 1075-ben készítették III. Olav viking uralkodó számára, aki számos csatában és tengeri utazása során viselte azt. Az is bizonyított ténynek számított, hogy a drágakő berakású bross a tizennegyedik században V. Orbán pápa megáldotta. A legtöbb ember úgy vélte, hogy az Észak Villáma csak legenda. Ám Lyndsey tudta, hogy a pompás darabnak ma is ott kell lapulnia valahol egy padláson, egy ékszerdobozban, egy széfben vagy egy bankfiókban. Ha csak a fele igaz a róla keringő történeteknek, a bross sértetlenül vészelt át a századok viharait. Lyndsey elhatározta, hogy a nyomába ered a kincsnek, megtalálja, és gondoskodni fog róla, hogy a Laurent Múzeum tulajdonába kerüljön – még ha Bradley Slandert egy fához kell is kötnie, hogy megszabaduljon tőle.

Cole az elmúlt három napot a montanai Butte-ban töltötte, és jókedvű volt, mivel az ottani állatvásáron sikerült egy gyönyörű lovat vennie. Arra talán nem vagyok alkalmas, gondolta, hogy az Ericksonokat újabb örökssel ajándékozzam meg, a lovakhoz viszont értek. Ez is valami. Letette a földre a sporttáskáját, és kinyitotta a rönkkunyhó ajtaját.

Már fél év telt el az esküvő óta, de őt még mindig gyötörte a büntudat nagyanyja szemrehányásai miatt. Levette a polcra a kávéfőzőt. Elhatározta, hogy mihelyt Katie terhes lesz, újra felveti, hogy az Észak Villáma legyen az övé. Ha III. Olav megteremthette hagyományt, akkor ő, I. Cole nyugodtan módosíthatja. Miután betöltötte a kávé a főzőbe, bekapcsolta a gázégőt, és rátette a masinát a lángra.

Hirtelen motorzúgást hallott. Közelebb lépett az ablakhoz, hogy megnézzze, ki a váratlan vendég. Egy ismeretlen, kisméretű sportautó állt meg a ház előtt. Mikor kinyílt a kocsijának ajtaja, a férfi először egy karcsú bokát, mindjárt utána pedig egy szép formájú lábat pillantott meg. Éppen kilépett a verandára, mikor az autó motorja pöfögve leállt.

A kocsiból előbukkanó, magas sarkú cipőbe bújtatott lábak próbálták megtalálni egyensúlyi helyzetüket a homokos talajon. A lábához tartozó karcsú nő felegyenesedve mintegy százhetven centi magasnak látszott. Drapp szoknyát és hozzáillő kosztümkabátot viselt. Vörös haja fényes hullámokban omlott a vállára. Makulátlan arcára kissé kipirult. A jövevény megfordult, és sugárzó mosollyal nézett Cole-ra, aki önkéntelenül is visszatartotta a lélegzetét.

– Helló! – kiáltott oda a nő, miközben az egyenetlen talajon kissé botladozva megindult a ház felé.

A férfi lement a három lépcsőfokon, és a karját nyújtotta, hogy segítsen.

– Köszönöm – susogta a nő Cole meztelen alkarjába kapaszkodva.

A férfi megköszönte a torkát, és megkérdezte:

– Valami gond van az autóval?

A nő a kocsijára nézett.

– Nem, nem hiszem.

Cole a szemöldökét ráncolta:

– Biztos?

– Az idefele vezető úton semmi baj nem volt velem.

Cole belenézett a smaragdzöld szempárba, és azon gondolkodott, vajon a nő színes kontaktlencsét hord-e. Nem tűnt valószínűnek, mert a szeme nagyon is valódinak látszott, amint a pompás haja és az érzéki szája is.

– Szerintem túlhevült a motor – jegyezte a férfi kissé zihálva.

– Maga ért az autókhoz?

Cole kihúzta magát:

– Valamennyire.

– Pompás. – A nő továbbra is Cole szemébe nézett, közben végighúzta a nyelvét az ajkán. – Én nem nagyon, mert többnyire taxival járok.

– Nem idevalósi, ugye?

Elég hülye kérdés volt, hiszen ha a nő Blue Earth Valley környékén lakna, akkor már találkozniuk kellett volna.

– Nem, New York-i vagyok.

– Mármint New York városából jött?

A nő halkán felnevetett, Cole szíve pedig szaporábban kezdett verni.

Ahogy felértek a verandára, a nyitott ajtón át sístergő hangot hallottak.

– A fenébe! – csapott a homlokára a férfi.

– Mi a baj?

– Egy pillanat.

Cole berohant a konyhába, és gyorsan levette a gázzal a kávéfőzőt.

– Odaégett valami? – hallotta a háta mögött a nő hangját.

– Attól tartok, igen.

A férfi feltörölte a kávé, majd megmosta a kezét, és a nő felé nyújtotta:

– Cole Erickson vagyok.

– Lyndsey Wainsbrook.

– Akarja, hogy megnézzem az autóját? – kérdezte Cole, de a nő kezét csak vonakodva engedte el.

– Megkérhetném inkább, hogy kínáljon meg egy kávéval?

– Azt hiszem, ihatatlan.

Lyndsey megvonta a vállát.

– Nem baj, nem vagyok finnyás.

Cole végignézett a nő elegáns öltözékén, és elmosolyodott:

– Biztos?

– New York-i vagyok.

– Ez viszont Texas.

– Azért adhatna egy esélyt.

Nem, ebbe a dologba nem megyek bele – gondolta Cole, és hallgatott.

Lyndsey elment a férfi mellett, levett két porceláncsészét a polcról, és kedves mosollyal odatartotta Cole-nak.

– Kitöltené azt a kávé?

– Igenis, hölgyem.

Lyndsey a mutatóujját végighúzta a csésze szélén. Az ital borzalmas volt, még New York-i viszonylatban is, de ő elhatározta, hogy az utolsó cseppig meg fogja inni. Azt akarta, hogy Cole lássa, kivel van dolga.

Szemügyre vette a férfit. Magas és izmos. Flanelingének ujját feltúrta, úgyhogy látszott erős alkarja. Sűrű a haja, markáns vonalú az álla, az orra kissé horgas, kobaltszürke szeme kifejező. Az egész férfi egy merő kihívás. De eddig minden csupa kihívásnak bizonyult, aminek köze volt az Észak Villámához. Az lenne a meglepő, ha Cole-lal más volna a helyzet.

– Elárulná végre, hogy mi szél hozta Blue Earth Valley-be, Lyndsey Wainsbrook?

A nő mosolygott. Merész terve percről percre jobban tetszett neki. Korábban aggódott egy kicsit, hogy Cole Erickson esetleg valami ellenszenves, kellemetlen alak. Ezzel szemben egy hihetetlenül jóképű férfi. Rejtély, hogy sikerült megmaradnia agglegénynek.

– Maga.

– Én?

Lyndsey a kávéját szürcsölte.

– Igen, maga.

– Találkoztunk már valahol?

– Tudtommal nem.

Cole gyanakvóan figyelte a nőt, aztán mintha derengeni kezdett volna neki valami, elutasítóan tartotta maga elé a kezét.

– Várjon egy percet!

– Miért?

– A nagymamám küldte?

– Nem.

– Biztos? Mert...

– Egész biztos – nyugtatta meg Lyndsey.

Az, hogy eljött ide, egyedül az ő döntése volt. Meglehetősen kiterjedt kutatásokat végzett Európa múzeumaiban, és idevezettek a szálak.

– De árulja el nekem, miért küldött volna a nagymamája magához?

Cole hátradőlt a székén, és egy ideig hallgatott.

– Na jó, elmondom. Arról van szó, hogy a nagymamám szeretné, ha megnősülnék.

Lyndsey elfojtott egy mosolyt.

– Szóval a nagymama össze akarja hozni valakivel.
– Elég szálnalmasan hangzik, ugye?
– Egy kicsit.
– Szereti mindenbe beleütni az orrá. És most... – Cole elhallgatott, és megrázta a fejét. – Ebből elég, most mondja el maga, hogy mit keres itt Blue Earth Valley-ben.

Lyndsey tudta, hogy semmire sem megy azzal, ha kerülgeti a forró kását. Jobb, ha belevág a közepébe.

– A Laurent Múzeumtól jöttem. Hosszú hónapokon át kutatásokat végeztem Európában.

Cole nem szólt semmit.

– De már előtte három éven keresztül dolgoztam az ügyön. A doktorimhoz kellett.

– Maga doktori disszertációt írt?

– Igen, az Észak Villámáról.

Ebben a pillanatban Cole tekintete jéghideggé vált.

– Úgy értesültem, hogy jelenleg a maga tulajdonában van.

– Rosszak az értesülései – jelentette ki a férfi határozottan.

– Rendben, akkor hadd fogalmazzak másképpen. – Lyndsey áthajolt kissé az asztalon. – Tudom, hogy van ez a dolog.

– Mi hogy van?

– Az öröklődés. Tudom, hogy a maga feleségéé lesz a bross. És én felajánlom magának, hogy a felesége leszek.

Cole úgy érezte, mintha villám csapott volna belé. Rámeredt a rendkívül csinos nőre, és lázasan próbált valami értelmes magyarázatot találni arra, ami történik. Lehet, hogy ez valami vicc?

– Kyle küldte?

– Ki az a Kyle?

– Az öcsém.

Lyndsey a fejét rázta. Tökéletesen sminkelt arcát csak még vonzóbbá tette a vörös hajzuhatag.

– Se a nagymamájának, se az öccsének nincs köze a dologhoz.

– Hát akkor kinek van?

– Nekem.

– Azt akarja elhítenni velem, hogy azért tette meg a hosszú utat New Yorktól idáig, hogy...

– Igen – vágott a szavába Lyndsey, és egy névjegykártyát vett elő a táskájából.

Cole elolvasta a kártyát, és megállapította, hogy Lyndsey valóban a Laurent Múzeum munkatársa. Kezdett ideges lenni. Az Észak Villáma nem áru, amiről alkudozni lehet, hanem egy antik kincs, családi örökség, amelynek a család tulajdonában kell maradnia.

– Szóval ez a dolog a lerobbant autóval mind előre eltervezett színjáték volt?

– Miféle lerobbant autóról beszél?

– Hát a maga autójáról.

– Az autónak semmi baja.

– És a motor túlmelegedése?

– Mondja, hallotta egyáltalán, hogy az imént éppen házassági ajánlatot tettem magának?

Cole felállt.

– Csak nem arra számított, hogy el is fogadom?

– Hát, reménykedtem...

– Tulajdonképpen mit képzelt? – Cole megemelte a hangját. Sértve érezte magát a nagymamája, az ősei és a család jövődöbéli leszármazottai nevében is. – Komolyan azt gondolta, hogy feleségül veszek egy vadidegent, és aztán nekiajándékozom a családi ékszert?

Lyndsey is felállt.

– Nem, nem. Úgy értem...

– Most dolgom van, meg kell patkolnom a lovaimat.

Cole úgy érezte, eleget hallott. Javítsa meg ez a nő maga az autóját, vagy hívjon taxit is.

– Most azonnal?

A férfi megfogta a kalapját, és a fejére tette.

Lyndsey figyelte, ahogy elindul kifelé a házból. Hát, ez eddig nem úgy alakult, ahogy elképzelte. Csakhogy a férfi nem is adott lehetőséget, hogy elmondja, miért jött. Hiszen nem ellopni akarja ő azt a legendás brosst, csak pár hónapra kölcsönkérni, hogy bemutathassák a múzeumban. Éppen egy vikingekről szóló kiállítás megszervezésén dolgozik, és ennek a kiállításnak lehetne a fő attrakciója az Észak Villáma. Ha sikerülne, azzal meghiúsíthatná Bradley Slander terveit, és mellesleg biztosíthatná a saját karrierjét is. Ám ehhez szüksége lenne ennek a cowboynak a segítségére.

Odament az ajtóhoz, figyelte a férfit, és azon törte a fejét, hogyan tovább. Ilyen széles vállat még életében nem látott. Cole Erickson mozgásán látszott, hogy majd szétveti az életerő és az önbizalom. Aztán Lyndsey pillantása lejjebb kúszott. És milyen formás a hátsója! Egy darabig még nézett a férfi után, aztán kényszerítette magát, hogy elfordítsa róla a tekintetét. Utóvégre teljesen mindegy, hogy milyen a fenéke. Hiszen úgyis csak papíron lennének házások. A brossra kell koncentrálnia, nem a tulajdonosára. Elvégre őt mégsem állíthatja ki a múzeumban. Habár...

Lyndsey magában elmosolyodott, aztán a bérelt autóra nézett. Ez a meghibásodás nem is tűnt rossz ötletnek, talán hozzásegíthetné, hogy egy kicsit több időt tudjon eltölteni Cole-lal. Megvárta, amíg a férfi eltűnik a domb mögött, aztán felnyitotta a motorháztetőt, válogatás nélkül kiráncigált néhány kábelt, és remélte, hogy ezzel sikerült valami komolyabb kárt tennie az autóban. Aztán újra lecsapta a motorháztetőt, a karjára akasztotta a kézitáskáját, és a férfi után szaladt.

A nyolc centi magas cipősarkot határozottan nem az Erickson-farmon való közlekedésre találták ki, ahogyan szűk szoknyáját sem. Mire beérte Cole-t, Lyndsey már levegőt is alig kapott. Miközben átküzdötte magát egy drótkerítésen, alaposan felsértette a kezét, aztán meg belelépett egy kaktuszba, ami beleragadt a cipője sarkába.

Cole-t egyáltalán nem hozta zavarba a felbukkanása. Állt egy lasszóval, és nagyokat füttyentett.

Lyndsey lába alatt egyszer csak remegni kezdett a föld. Lélegzet-visszafojtva, egy hang nélkül állt, és nézte, amint a lovak őrült tempóban felszáguldanak a dombtetőre. Ha nem tartotta volna benne a lelket az a tudat, hogy az Észak Villáma segítségével meredeken felfelé ívelhet a karrierje, biztosan menekülőre fogta volna. Az járt a fejében, hogy inkább tapossák össze a lovak, és legyen belőle hősi halott, mint hogy feladja az egészet, és elveszítse az állását.

A ménes úgy huszonöt fekete, barna és szürke lóból állt, sörényük csak úgy lobogott a szélben, ahogy vágattak. Ám Cole nyugodtan állt, a kalapját lóbálta, mire az állatok lassítani kezdtek, majd megálltak.

Hú, ez most tényleg nagyon szexi, gondolta magában Lyndsey. És ráadásul még mindig életben vagyok. Azért akad jó is a mai napban.

Cole megkötötte az egyik lovat, a lány pedig legyőzve a hatalmas állattól való félelmét, közelebb lépett.

– Az imént talán nem fejeztem ki magam elég érthetően? – kérdezte a férfi.

Lyndsey talált egy farönköt, arra leült, hogy eltávolítsa a kaktuszt a cipője sarkáról. Így meg a szoknyája fog tönkremenni, gondolta bosszankodva.

– Miért, nemet mondott? – kérdezte ártatlanul.

Cole megfordult, és egy percig meredten bámulta Lyndsey-t.

– A válaszom egyértelmű nem volt.

– De hát végig sem mondhattam, amit akartam.

– Meg akarja szerezni a családi örökségemet. Eleget hallottam.

Cole megindult az egyik közeli bódé irányába. Lyndsey a nyomába eredt.

– De én nem akarom azt a brosst megtartani.

Cole kinyitotta a kaliba ajtaját.

– Aha, ebben az esetben...

– Nos? – kérdezte Lyndsey reménykedve.

– Nem – jelentette ki a férfi kategorikusan, és egy fadobozt meg egy fém állványt hozott ki a

bódéból.

- De legalább hallgassa meg az ajánlatomat! – erősködött Lyndsey.
- Nem.
- Miért nem?
- Hallott már maga arról, hogy mi a házassági fogadalom szövege?
- Persze.

Cole visszaballagott a lóhoz.

– Arra tesznek esküt, mégpedig egy pap és a családtagjaik jelenlétében, hogy szeretni és tisztelni fogják egymást, míg a halál el nem választja őket.

Lyndsey habozott. Ami azt illeti, valóban nem gondolta végig minden részletében, hogy mi is történik egy esküvőn. Ő valami rövid és személytelen ceremóniát képzelt el egy anyakönyvi hivatalban.

- Lehet, hogy tudnám magát tisztelni – próbálkozott.

Cole megállt, odafordult Lyndsey-hez, és a kobaltkék szemét ráemelte.

- És szeretni is tudna?

Hát ez meg micsoda kérdés? A lány hallgatott.

Úgy érezte, a férfi éles tekintete szinte belefúródik, és látja minden félelmét és reményét.

Természetesen nagyon is tudta, mit jelent szeretni valakit. Szerette a nevelőszüleit, és szerette a vér szerint szüleit is. Csakhogy neki ez az érzés eddig rengeteg keserőséget okozott, hiszen a szülei gyermekkorában meghaltak egy tűzvészben, öt évvel ezelőtt pedig a nevelőszüleit is eltemette.

- Szia, Cole!

- Szia, Katie.

A férfi a lóháton érkező fiatal nő felé fordult.

Lyndsey egy lépést hátrált, és próbált megszabadulni a szomorú emlékektől.

- Titkolsz előlünk valamit? – kérdezte Katie.

Lyndsey nézte a lovon ülő nőt. Hosszú barna haját hátrakötve viselte. Bordó ing és farmer volt rajta, úgy nézett ki, mint aki egyenesen a vadnyugatról érkezett. A bőrből készült nyereg nyikorgott, ahogy leszállt a lóról.

- Segítesz a lovat megpatkolni?

Katie közelebb lépett Lyndsey-hez, és barátságosan nyújtotta felé a kezét.

- Katie Erickson vagyok, Cole sógornője.

- Lyndsey Wainsbrook.

– Örülök, hogy megismerhettem. – Katie elgondolkodva nézett Cole-ra, aztán ismét Lyndsey-hez fordult. – És mi járatban van Blue Earth Valley-ben?

- Azért jöttem, hogy feleségül menjek Cole-hoz.

Lyndsey úgy döntött, nincs vesztenivalója. A férfi mérgesen morgott valamit, Katie viszont hangosan felkiáltott.

- Szóval ezek szerint mégis titkolsz előlünk valamit!

– Ez a nő kizárólag az Észak Villáma miatt van itt – mondta Cole, és kezdte felállítani a fémből készült állványt.

Ám a sógornője továbbra is csak Lyndsey-vel foglalkozott.

– Mióta ismeri Cole-t? És hol találkoztak? – A pillantása Lyndsey ujjára vándorolt, melyen nem látott gyűrűt. – Megkérte már a kezét?

- Nem, én kértem meg az övét.

- Mondom, hogy az Észak Villáma miatt van itt – ismételte meg Cole. – Egyszerű szélhámos.

– Egy múzeumnak dolgozom, és szeretném, ha kiállíthatnám az Észak Villámát. Ennek érdekében hajlandó vagyok feleségül is menni Cole-hoz.

– Ez a nő egy... – A férfi csüggedt kézmozdulatot tett, és már ment is vissza a lóhoz. – Ne is foglalkozz vele!

- Ne ilyen hevesen! – kiáltott utána Katie. – Igazán megfontolásra érdemes ajánlat.

A férfi dűnnyögött valamit maga elé.

Katie nevetett, és Lyndsey-hez fordult.

- Azt mondta, egy múzeumban dolgozik?
- Igen, a Laurent Múzeumban.
- New Yorkban?
- Igen.

Lyndsey-nek feltűnt, hogy Katie távolról sem olyan elutasítóan reagált az ajánlatára, mint Cole. Lehet, hogy ő hajlandó lenne meghallgatni a tervét. Még az is elképzelhető, hogy tud hatni a sógorára.

– Szeretném, ha az Észak Villámát kiállíthatnánk a múzeumban – mondta olyan hangosan, hogy azt Cole-nak is hallania kellett. – Csak kölcsön szeretném kapni a brosst.

- És honnan tudja, hogy Cole feleségéé lesz az Észak Villáma?
- Folytattam kutatásokat az ügyben.
- És azt honnan tudta, hogy Cole nőtlen?
- Azt is kiderítettem. – Lyndsey ismét megemelte a hangját. – Egyszerű, polgári szertartásra gondoltam. Később felbonthatnánk a házasságot.
- Szóval csak névházasságról lenne szó – mondta Katie.
- Igen.
- És nekem ebből az egészből mi lenne a hasznom? – szólt bele a beszélgetésbe Cole is, miközben egy kalapáccsal rávágott a ló patkójára.

– Nagy szívességet tenne a köznek – jelentette ki Lyndsey.

– Semmi hajlamom sincs a jótékonykodásra.

– Felhívna a világ figyelmét egy fontos régiségre.

– A bross magántulajdon.

– Nem is örökbe akarjuk megszerezni magától, csak kölcsön.

– Miért olyan fontos ez magának?

Miközben Lyndsey a választ fontolgatta, Katie is közbeszólt:

– Mi lenne, ha inkább meghívnánk vacsorára a hölgyet?

– Katie! – figyelmeztette a sógornőjét Cole.

– Megbeszélhetnénk a dolgot. Mi bajod származhatna belőle?

Lyndsey-ben megint feltámadt a remény. Katie-ben szemlátomást szövetségesre talált.

– Csináljatok, amit akartok! – kezdett ismét kalapálni Cole. – Én biztos nem leszek ott azon a vacsorán.

– Dehogynem leszel ott – jelentette ki a sógornője.

– Nem.

– Majd szólok Kyle-nak, hogy menjen érted.

– Sok szerencsét hozzá!

– Csinálj már valamit a feleségeddel! – mondta Cole a kerítésnek támaszkodva, miközben az öccse megfordította a hússzeleteket a grillen.

Kyle lefedte a grillt, és közelebb lépett a bátyjához.

– Nem az én hibám, hogy nem tudsz neki nemet mondani.

– Miért, te tudsz?

– Nekem miért kellene?

Cole összefonta a karját a mellkasa előtt.

– Sosem érezted szükségét, hogy valamit hatalmi szóval próbálj elérni nála?

Kyle nevetett.

– Viccelsz?

– Hogy tud egy férfi együtt élni valakivel, aki folyton bele akar avatkozni a dolgaiba?

– Te most Katie-ről beszélsz, vagy Lyndsey-ről?

– Katie Lyndsey pártján áll. És egyébként a nőkről beszélek általában.

– Meg arról, hogy félsz tőlük.

– Marhaság.

– Akkor miért vagy ennyire ideges Lyndsey ajánlatától?

Cole az öccsére nézett.

– Komolyan azt tanácsolod, hogy vegyek feleségül egy vadidegen nőt, és engedjem át neki a brosst?

– Lyndsey egy múzeumnak dolgozik, nem a maffiának. Én csak azt mondom: hallgasd meg!

Katie is megjelent a verandán egy nagy salátástállal a kezében.

– Kit kell meghallgatnia?

– Lyndsey-t – válaszolta Kyle.

– Úgy van! – helyeselt Katie. – Egyébként pedig ehetünk.

Katie mögött Lyndsey is megjelent egy kosár zsemlével a kezében. Cole önkéntelenül is megbámulta. A nő most nem viselt kosztümkabátot, a sárga blúz még jobban kiemelte a haja égő vörös színét, az áttetsző anyag sejteni engedte a melle vonalát. A szoknya dereka és a blúz szegélye között pedig elővillant a meztelen bőre.

– Kinyitnád a bort, Cole? – kérdezte Katie.

– Igen, persze.

Miközben a férfi felállt, arra gondolt, hogy nem kellene úgy viselkednie, mint egy taknyos kamasznak.

– Megszereztem azt a remek, fekete lovat – mesélte az öccsének, hogy valami másra terelje a szót.

Kyle sokatmondóan rámosolygott, de belement a játékba.

– Úgy tervezed, hogy Szilveszter lesz a tenyészcsofőr?

Cole kihúzta a dugót a borosüvegből.

– Igen, jövő tavasszal teljesen új tenyésztésbe fogok.

Lyndsey letette az asztalra a kenyérkosarat, és Cole-ra mosolygott.

– Alá kellene írnod a szerződést Everwooddal – javasolta Kyle, miközben a kész hússzeleteket levette a grillről, és elrendezte egy fatálon. – Megadja azt az árat, amit kértünk, és hajlandó bármilyen mennyiségben átvenni tőlünk a marhahúst.

Cole-t már régóta zavarta, hogy Kyle-nak minden aláírásért hozzá kell szaladnia. Az öccse rendkívül tehetséges állattenyésztő volt, ő pedig meglehetősen igazságtalannak és elavultnak érezte azt a szabályt, miszerint a farm minden ügyében egyedül a legidősebb fiúnak van döntési joga.

– Rendben. – Kiosztotta a poharakat a jelenlevőknek. – Mindig is te voltál a vállalkozás esze.

– Ehhez kétség sem fér – tréfálkozott Kyle.

Cole felemelte a poharát, hogy koccintson az öccsével az üzleti sikereire.

– Komolyan gondolom, amit mondtam.

– Egész este a munkáról fogunk beszélgetni? – kérdezte Katie, aki közben ugyancsak odaült az asztalhoz.

Cole és Kyle egyszerre válaszoltak, Cole igennel, Kyle nemmel.

– Mi lenne, ha inkább az én munkámról beszélgetnénk? – javasolta Lyndsey.

– Rád fogom íratni a farm felét – fordult Kyle-hoz Cole anélkül, hogy egy pillantást is vetett volna Lyndsey-re. A bejelentés megtette a hatását. Az asztal körül néma csend támadt. – Amikor a múlt héten Dallasban jártam, beszéltem egy ügyvéddel erről a lehetőségről – folytatta, és kivett egy zsemlet a kosárból.

– De Cole... – kezdte Kyle.

– Szerintem Spruce Ridge mentén vághatnánk ketté a birtokot, és aztán tovább a patak mellett egészen az útig.

Kyle letette a kését a tányérra.

– Elég ebből!

– Pedig ezt fogom tenni – jelentette ki Cole.

– Nem, nem teheted.

- Nem tudsz megakadályozni benne.
- Na, de fiúk! – szólt közbe Katie.
- Már hogyan tudnálak megakadályozni. Nem fogadom el tőled a földet.
- Nincs rá lehetőséged.

Cole vett egy mély lélegzetet. Már régóta büntudata volt ezek miatt az őskorból itt maradt szabályok miatt, és elhatározta, hogy ezúttal nem fog engedni.

– Egy férfi időnként kénytelen hatalmi eszközökhöz nyúlni, és a családja érdekében egyedül is meghozni bizonyos döntéseket.

- Ez valami személyes támadás? Mert nagyon annak hallatszik.
- Nem annak szántam. De úgy gondolom, hogy egy férfinak szüksége van saját földre.
- Ezzel azt akarod mondani, hogy éveken keresztül nem volt földem?
- Ostobaság! – csattant fel Cole.
- Na, ugye?
- És mi lesz a gyerekeiddel?

Kyle összeszorította a száját, és hallgatott.

Cole úgy vélte, az öccse kifogyott az érvekből.

– Azzal is törődnöd kell, hogy legyen mit örökül hagynod a gyermekeidnek. Ha már magadra nem gondolsz, akkor gondold legalább rájuk!

Lyndsey Cole combjára tette a kezét, amitől a férfi izmai azonnal összerándultak.

– Beszéljünk inkább másról – javasolta Kyle meglehetősen fenyegető hanghordozással.

Cole az öccsére nézett.

– Utazzunk el minél hamarabb Dallasba, és üssük nyélbe a dolgot!

Lyndsey belefúrta a körmét Cole combjába, de ettől a férfi csak még idegesebb lett.

– Itt nem csak rólad van szó – vetette oda az öccsének. – Neked családod van.

Most Lyndsey úgy belecsípett, hogy az már tényleg fáj.

Cole mérgesen felé fordult, de akkor észrevette, hogy a sógornőjének egészen elfehéredett a szája széle.

– Mi van veled?

Kyle hátrarúgta a székét, és felállt, mert látta, hogy Katie reszket.

– Mi történt? – ugrott talpra Cole is.

– Nincs semmi bajom – próbálta megnyugtatni őket az asszony.

– Nem úgy nézel ki.

Katie megfogta Kyle karját.

– Tényleg nincs semmi bajom. Csak egy pohár vizet kérek.

Kyle átölelte a felesége vállát.

– Biztos?

Az asszony bólintott.

– Igen. Ne csinálj belőle akkora felhajtást! Mindjárt visszajövök.

Kyle gondterhelten nézett Katie után.

Cole hátrasimította a haját. Fogalma sem volt, mi történhetett. Lelki szemei előtt újra lejátszotta az elmúlt percek.

– Sajnálom – mormolta –, de mi az ördögért...

– Segíthetek valamiben? – kérdezte Lyndsey Kyle-t.

Kyle egy percre lehunyta a szemét, visszahuppant a székére, és a fejét rázta.

– Az volt a baj, hogy a gyerekeket emlegetted...

Cole már éppen kinyitotta a száját, hogy magyarázatot kérjen, de Lyndsey ismét a combjára tette a kezét. A férfi úgy érezte magát, mint az elefánt a porcelánboltban.

– Azt remélte, hogy terhes – fejezte be Kyle az elkezdett mondatot.

– Megnézem, mi van vele – mondta Lyndsey, és eltűnt a konyhában.

Kyle idegesen felállt, a borospoharáért nyúlt, és a korláthoz lépett. Cole követte, de nem tudta, mit is mondhatna. Általában nem volt szokásuk bizalmas magánügyeket megbeszélni egymással.

– Az orvos szerint a stressz az oka – kezdte Kyle. – De biztosat nem tudunk, és Katie attól fél, hogy sohasem lehet gyereke.

Cole legszívesebben bokán rúgta volna saját magát.

– Hát akkor én az imént sokat segítetttem.

Kyle keserűen felnevetett.

– Legközelebb figyeld jobban az arcomat, és vond le a megfelelő következtetéseket.

– Legközelebb Lyndsey-re is jobban fogok figyelni. Véresre marcangolta a combomat. – Cole rettenetesen sajnálta, hogy olyan ostobán viselkedett. – Tudok segíteni nektek?

– Házasodj meg, és csinálj gyereket a feleségednek, hogy ne Katie-nek kelljen az utódokról való gondoskodás egész terhét cipelnie.

– És honnan akasszak le egy feleséget?

– Ami azt illeti, éppen ott van a konyhámban valaki, aki hozzád akar menni.

– Igen, egy házasságszédelgő. Nem gyereket akar, hanem a brosst.

Kyle rávigyorgott a bátyjára.

– Mi van? – kérdezte Cole egyre idegesebben.

– Nem muszáj tényleg gyereket csinálnotok. Csak az a fontos, hogy Katie elhiggye, rajta vagytok az ügyön.

– Marhaság.

És különben is, Katie pontosan tudja, hogy miért van itt Lyndsey. Hogy tudná a sógornőjét félrevezetni?

– Nem, egyáltalán nem az – rázta meg a fejét Kyle. – Úgy csinálsz, mintha beleszerettél volna Lyndsey-be, és feleségül veszed. Ő megkapja a brosst, Katie pedig felszabadul a nyomás alól, hogy neki kell gondoskodnia az örökösről, és teherbe esik.

– Én meg kapok egy feleséget, akit nem ismerek, aki nem szeret, aki nem akar velem lefeküdni, csak a brossra fáj a foga.

Kyle nagyot kortyolt a borából.

– Biztos nem te lennél az első férfi a földön, akivel ez megesik. – Megveregette Cole vállát. – Elégtételedül fog szolgálni a tudat, hogy a család érdekét tartottad szem előtt.

– Hazudjunk a feleségednek? – próbálta meg valahogy kihúzni a fejét a hurokból Cole.

– Nem, nem hazudnánk. Nem kell semmit mondanunk. Katie reménytelenül romantikus lélek. Amúgy is nagyon szeretne téged és Lyndsey-t egy párnak látni. Az a fontos, hogy úgy tűnjön, teljesen belehabarodtál.

– De nem habarodtam bele.

– Csak nézz úgy Lyndsey-re, ahogy azt a vacsora előtt tetted. Elismerem, hogy inkább tűntél feldúltnak, mint szerelmesnek, de azért az a pillantás pont jó lesz.

– Elment az eszed.

– Lyndsey nagyon jó nő. Nem hiszem, hogy nehezedre fog esni.

Cole rémulten vette észre, hogy van valami bizarr logika abban, amit Kyle mond. De hát ő ezt a házasságot még csak fontolóra sem veheti. Vagy talán mégis?

– Ez a legidétlenebb terv, amit életemben hallottam. Menjete el Katie-vel nyaralni! Valami tengerpartra, ahol lazíthat. Állom a költségeket.

– Ott meg azon aggódna, hogy boldogulsz egyedül a farmon.

– Nem lenne miért aggódnia.

– Én tudom, meg te is tudod, de Katie...

Cole a fejét csóválta.

– Ma reggel még minden a legnagyobb rendben volt körülöttem. Örültem az új kancának, és azzal voltam elfoglalva, hogy fogom megpatkolni a lovakat, és mikor fogom megépíteni az új pajtát.

Kyle nevetett.

– Aztán egyszer csak megérkezett Lyndsey Wainsbrook, és kivette a kezemből az életem irányítását.

– Kyle! – kiáltotta Katie a konyhából.

- Igen, drágám.
- Ugye, szerinted is késő van már ahhoz, hogy Lyndsey egyedül menjen vissza Wichita Fallsba? Kyle rákacsintott Cole-ra.
- Teljesen igazad van.
- Itt marad nálunk – jelentette ki Katie.
- Nagyszerű ötlet.
- Én még nem adtam a beleegyezésemet a tervhez – morogta Cole.
- De hiszen neked a legkönnyebb – torkolta le az öccse. – Nincs más dolgod, mint eljátszani a fűlig szerelmes férfit.
- Hazamegyek.
- Gyere vissza reggelire!
- Nem.
- Majd szólok Katie-nek, hogy menjen érted.
- Ne merészd!

2. FEJEZET

Cole reggel magányosan szürcsölte a kávéját és ette a fánkját, mikor egyszer csak kopogtak a rönkház ajtaján.

– Szabad – szólt ki barátságtalan hangon, mert arra számított, Kyle vagy Katie érkezett, hogy elvigyék magukhoz.

Ehelyett azonban Lyndsey dugta be a fejét az ajtón.

– Jó reggelt!

A férfi elfojtott egy káromkodást. Meglehetősen sportszerűtlen húzás volt, Kyle, gondolta mérgesen.

– Jó reggelt.

– Bejöhettek?

Ne, isten ments!

– Persze.

A nő megint felvillantotta ragyogó mosolyát.

– Köszönöm.

A kényelmetlen kosztüm helyett most testhez simuló, kifakult farmert és rövid pólót viselt. Nyilvánvalóan Katie-től kérte kölcsön. A haját laza lófarokba fogta össze. A sminkje sokkal visszafogottabb volt, de Cole így is nagyon szexinek találta.

– Kávét? – kérdezte a férfi.

– Köszönöm, jól fog esni.

– Egy kicsit jobb, mint a tegnapi.

Kap egy csésze kávé, és annyi, gondolta magában a férfi. Semmiképpen sem hagyja magát rábeszélni, hogy menjenek át Kyle-ékhoz reggelizni. Tudta, hogy bármennyire is eszeveszett az öccse terve, nem tudna sokáig ellenállni a kérésének, ha ezzel segíthetne Katie-n. Egyszerűen elképzelhetetlen, hogy a sógornőjének ne szülessen gyermeke, hiszen ő lenne a világon a legjobb anya.

– A tegnapi kávé is teljesen rendben volt – jelentette ki Lyndsey.

– Hazudik.

– Ittam már rosszabbat is.

– Vajon hol?

Cole letett a vendég elé egy csésze friss, forró kávé.

– Shermannél. Járt már New Yorkban?

– Nem. Nem éhes?

– Nem, Katie sült reggelire tükörtojást.

Cole bólintott, és visszaült a helyére.

– Hogy van Katie?

– Hát ami azt illeti, elég szomorúnak látszik.

Cole bólintott, és azt kívánta, bárcsak ne érezné magát ilyen önző disznónak.

– Ugye maga is tudja, hogy milyen tervet eszelt ki az öccse ennek orvoslására? – kérdezte a nő.
Ezek szerint Kyle beavatta Lyndsey-t is a tervébe. Micsoda egy szemét alak...

Cole kortyolt egyet a kávéjából, hogy időt nyerjen.

– Milyen tervről beszél?

– Maga és én összeházasodunk, hogy Katie azt hihesse, mi majd gondoskodunk az Erickson-dinasztia fennmaradásáról.

Ez összeesküvés!

– Maga komolyan azt hiszi, hogy a sógornőmet ilyen egyszerűen át lehetne verni?

Lyndsey sokatmondó pillantással nézett rá.

– Gondolja, hogy Katie teljesen abszurdnak találná a feltételezést, hogy maga érdeklődik irántam?

– Most azt várja, hogy bókoljak?

Lyndsey zavartan elmosolyodott.

– Talán.

– Vagy sarokba akar szorítani?

Lyndsey még szélesebben mosolygott.

– Ezt a lehetőséget sem zárnám ki.

Cole felsóhajtott. Lyndsey figyelmesen nézett rá.

– Maga jóképű, vonzó férfi. Katie könnyen el fogja hinni, hogy tetszik nekem.

Cole vett egy nagy levegőt. Ő meg Lyndsey-t találta rendkívül csinosnak a bájos mozdulataival, enyhén rekedtes hangjával, vonzó mosolyával. Eszébe jutott, amikor megfogta a karját, ahogy hozzáért a combjához. Bár az utóbbit nem valami finoman tette, mégis nagyon izgató volt.

– Cole?

– Tessék.

– Szerintem ez jó terv.

– Maga szerint.

– Ha van egy kis szerencsénk, akkor ezzel Katie felszabadul a rá nehezedő nyomás alól. A Laurent Múzeum pedig határozottan jól járna.

– Nem kellene inkább elmennie valahova, és kiásni néhány értékes régiséget?

– Az a régészek dolga. Nekem az Észak Villáma kell.

Cole eltolta magától a fánkkal teli tányért. Szóval Lyndsey komolyan gondolja a tervét. Jó, egy percre menjünk bele a játékba.

– És a családja? Nekik azt hazudná, hogy valóban férjhez megy?

Lyndsey legyintett.

– Ez nem probléma.

– Hogyhogy? Nincs jobban a családjával? – kérdezte Cole meglepetten.

– A nevelőszüleim öt évvel ezelőtt meghaltak – mondta a nő szomorúan.

A férfi tudta, milyen az, ha az ember elveszti a szüleit.

– Sajnálom – mondta együttérzően. – És testvérei nincsenek?

– Nincsenek.

Cole percről percre jobban sajnálta. Felállt, és odavitte a csészéket a mosogatóhoz.

Lyndsey követte.

– Cole.

– Tessék.

A férfi nem mert megfordulni.

– Miért kéreti magát? Ha a brosst akarja biztonságban tudni, akkor köthetünk egy szabályos szerződést.

– Nem arról van szó.

Pedig ami azt illeti, felmerültek benne aggályok. Csak a hülye bízik meg vakon egy ismeretlen emberben. De nem csak a kockázat tartotta vissza. Hogyan vegyen feleségül egy nőt, akit nem szeret, és még csak nem is ismer? Lehet, hogy régimódi a felfogása, de ezen valahogy nem tudta túltenni magát.

– A Laurent jó nevű múzeum.

– Elhiszem.

– Akkor az a baja, hogy Katie-t becsapjuk?

Cole odafordult Lyndsey-hez. Mindössze egy pár centiméterre álltak egymástól. A férfinak csak a kezét kellett volna felemelnie, hogy megérintse a lányt, csak le kellett volna hajolnia egy kicsit, hogy megcsókolja.

– Katie-t is becsapnánk, meg a nagymamát is, továbbá a papot a templomban.

– Elég lenne az anyakönyvvezető előtt összeházasodnunk.

– Lehetetlen.

Lyndsey megrökönyödve nézett a férjira.

Cole úgy érezte, itt a lehetőség, hogy elmagyarázza ennek a nőnek a dolgok valódi állását, és meggyőzze arról, milyen abszurd dolgot kíván.

– A családom minden tagja nagyon jól ismer engem. Pontosan tudják, ha én teljes szívemből szeretnék valakit, annak biztosan nem egy személytelen, rideg anyakönyvi hivatalban mondanám ki az igent.

Lyndsey hallgatott.

– Maga képes lenne fehér menyasszonyi ruhában az oltár elé állni velem, és ott megfogadni, hogy szeretni és tisztelni fog, amíg a halál el nem választ minket egymástól? Aztán megcsókolna, és eldobná a menyasszonyi csokrot?

Ahogy a jelenetet leírta, Cole-nak hirtelen meg is jelent a lelki szemei előtt az esemény. Láta Lyndsey-t hosszú, fehér menyasszonyi ruhában, fátyollal a fején, kezében rózsacsokorral. Érezte bőrének érintését, parfümjének az illatát, édes, érzéki ajkának az ízét.

– Csalás volna az egész.

Lyndsey megfeszítette a vállát.

– Megtenném, mert tudnám, hogy mindenkinek csak jó lenne.

Cole összeszorította az ajkát. Ha lehetne, akár már holnap a kezébe adná ennek a nőnek az Észak Villámát. Csakhogy a bross értékes, antik műtárgy, családi örökség. Minden elképzelhető szempontból végiggondolta a tervet. A saját szempontjából, Kyle-éből, Katie-éből és Lyndsey-éből.

Lyndsey meg tudná tenni? Bizony meg. Hiszen nem okozna vele fájdalmat senkinek, senki nem halna bele... És soha senki sem tudná meg az igazságot. Hiszen tucatszámra mennek tönkre házasságok. Egy idő után egyszerűen elválnának.

– Akkor én is megteszem – jelentette ki Cole.

Első pillanattól fogva érezte, hogy a végén kapitulálni fog. A családja érdekében. Márpedig a család érdekénél semmi sem lehet fontosabb.

Lyndsey boldogságtól ragyogva rámosolygott.

– Rendben. Hogy kezdünk hozzá?

– Először is meg kell győznünk Katie-t, hogy én beleszerettem magába – mondta Cole, mikor két órával később a rönkház előtt felnyergelt két lovat.

Lyndsey a verandán állva biztosságból távolságból figyelte a hatalmas állatokat. Nem volt valami lelkes, hogy fel kell ülnie az egyiknek a hátára.

– Legyen szíves, magyarázza el még egyszer, milyen szerepet szán ebben a történetben a lovaknak.

– Maga sosem néz filmet?

Cole erős, gyakorlott kézzel húzta meg a bőrszíjakat, és Lyndsey egy percre elképzelte, milyen lenne, ha ez a kéz a bőrét simogatná. Cole leeresztette a kengyelt, és megigazította rajta a csatot.

– A filmekben a szerelmesek lóháton szoktak ügetni a tengerparton.

Az lehet, gondolta Lyndsey, de ami őt illeti, biztosan nem fog sehol sem ügetni.

– Nem mehetnénk inkább moziba?

Cole még egyszer ellenőrizte a nyeret.

– Hogy képzeli?

– Nem tudom.

– Wichita Falls nagyon messze van.

– És mit szólna egy piknikhez? Maga, én, néhány hangya meg esetleg egy üveg bor.

– De hiszen arról volt szó, hogy Katie-nek látnia kell bennünket.

Kitűnő érv, gondolta Lyndsey elismerően. Ha ők ketten piknikeznének egy réten, annak nem sok haszna lenne. Leszámítva azt, hogy a fantáziája biztos szárnyakat kapna. Elképzelné, ahogy Cole erős karjával átöleli, aztán csókolja kifulladásig...

Nem, a piknik nem jó ötlet. Lyndsey görcsösen próbált kitalálni valami mást.

– Megvan! Összeborzolhatnánk a hajunkat, és összegyűrhetnénk a ruhánkat, hogy Katie azt higgye, szeretkeztünk.

Cole megfogta a kisebbik ló kötőfékét.

– Az első randevúkon?

– Miért? Maga ennyire prűd?

– Nem. Jöjjön ide, és szálljon fel!

Lyndsey a fejét rázta.

– Már miért ne lehetne az első randevún?

– Mert nekem előbb bele kell szeretnem magába. Jöjjön, Clarabelle nem fogja bántani. Hogyan? Hogy Cole nem feküdhet le vele, mert előbb bele kell szeretnie?

– Most nehogy azt mondja, hogy a maga szemében vannak tisztességes meg romlott nők. Mert ha ilyen középkori előítéletei vannak...

– Akkor mi van? Akkor nem jön hozzám feleségül?

Cole kihívó pillantással mérte végig Lyndsey-t. A lány azt gondolta, nincs azzal semmi baj, ha az ember az első randevún szexel. Bár vele ilyen még nem fordult elő, de elvileg semmi kivétlivalót nem talált a dologban.

– De akkor is magához megyek – válaszolta –, csak ebben az esetben meg kell mondania, miféle asszonyt kell eljátszanom.

Cole nagy levegőt vett. Lyndsey odalépett a veranda korlátjához. A melle pont szemmagasságba került. Cole válla mellett kinyúlt, hogy megsimogassa a lovat.

– Mit parancsol, milyen legyenek?

– Lyndsey!

– Igen?

– Ne csinálja ezt!

– Mit?

– Ne flörtöljön velem!

Lyndsey ártatlan pillantással vetett a férfira.

– Csak kérdeztem valamit.

– Nem, nem csak kérdezett. – Cole felment a verandára, és szorosan Lyndsey mellé állt. – Megpróbál kínos helyzetbe hozni – suttogta érzéki hangon. – Most kapaszkodjon meg a nyeregben! – utasította a lányt. A hangja megint olyan volt, mint szokott. – A bal lábát akassza be a kengyelbe, a jobb lábát pedig lendítse át a nyereg fölött!

– Figyeljen ide, én még életemben soha...

– Nem nehéz.

– Cole...

– Clarabelle nagyon szelíd és nyugodt ló, engedelmesen jönni fog utánam.

– Nagyon félek – vallotta be a lány.

– Kapaszkodjon erősen! – Cole megfogta Lyndsey kezét, és a nyeregkávára helyezte. Az érintése meleg volt, és biztonságot sugárzott. A lányban kicsit enyhült a szorongás. – Itt leszek közvetlenül maga mögött. Most tegye bele a lábát a kengyelbe!

Lyndsey nagyot sóhajtott, de engedelmeskedett.

– Most nagy lendülettel vesse át a ló hátán.

Cole a lány feneke alá nyúlt, és szinte beemelte a nőt a nyeregbe.

Lyndsey ott ült a ló hátán, és úgy nézett le a cowboyra. Érezte, hogy a vér az arcába tolul, és a combizmai megfeszülnek.

– Szeretném, ha tudná...

– Mit?

– Hogy nem kell megjátszania magát. Engem nem érdekel, hogy tisztességes-e, vagy romlott.

Az út hosszan kanyargott a patak mellett, onnan pedig tovább, fel a dombtetőre Kyle és Katie otthonáig. Lépésben haladtak, Clarabelle engedelmesen követte Cole csődörét. Átvágtak egy